

TRETJA

TIMES

3. IZDAJA

2020–2022

Zara Muršec Uzmah

Julija Novak

Tjaša Krajnc

Miha Bezjak

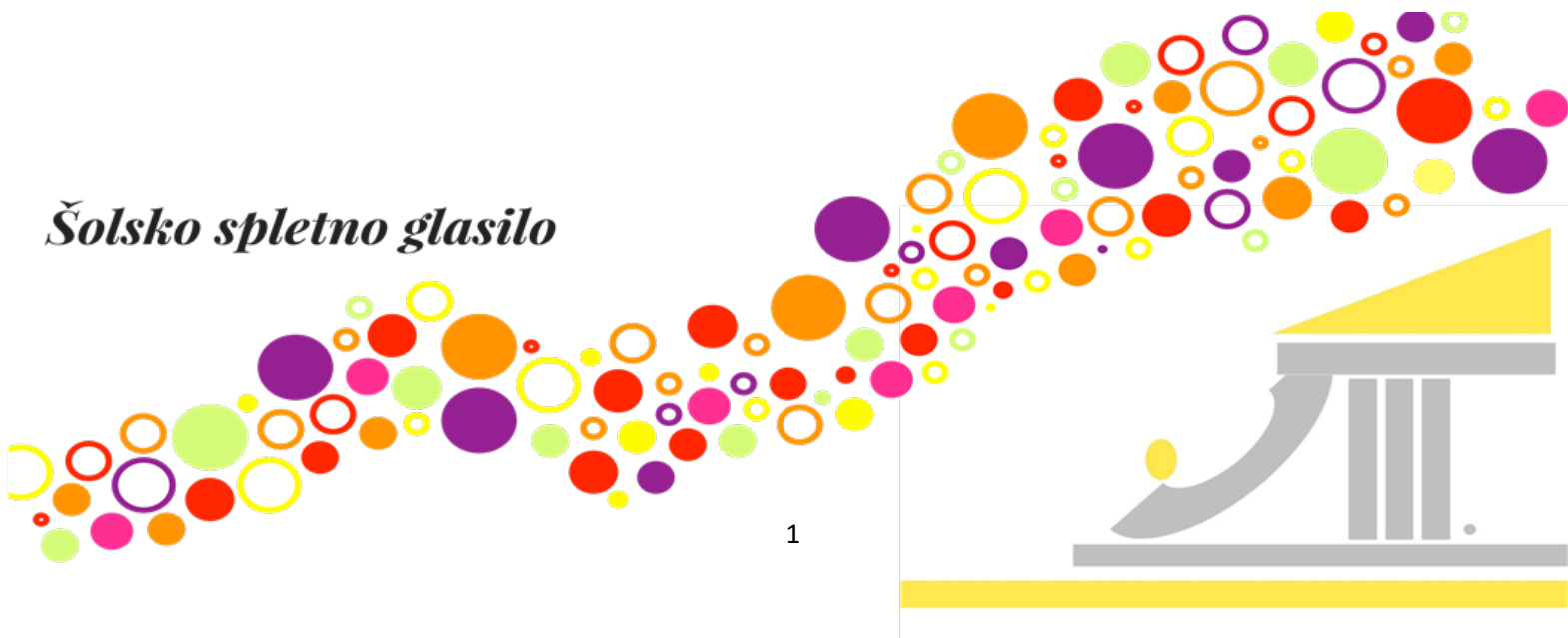
Neja Bezjak

Iris Fradl

Neža Slanič

mag. Janja Divjak

Šolsko spletno glasilo



Kazalo:

Vsebina

UVODNIK

1	INTERVJU z ravnateljico Marijo Lešer.....	4
	Rasina Bajsič – predsednica dijaške skupnosti.....	5
2	ŠPORT IN MI	7
	Jaka Oberlajt – košarka	7
	Lara Čas – veslanje	9
	Karolina Zbičajnik – atletika	10
	Nejc Bezjak – plavanje	11
3	PREŠERNOV NATEČAJ	12
	Prešernove nagrade za slikanje.....	12
	Prešernova pohvala.....	12
	Prešernova nagrada za fotografijo	13
4	GLASBA	14
	ALEKS FRAS	14
	STELA TAVŽELJ	14
5	PROJEKTI.....	15
6	EKOBRANJE ZA EKOŽIVLJENJE	16
7	KNJIGOBELŽNICA.....	17
8	LITERARNO USTVARJANJE	Napaka! Zaznamek ni definiran.
	AQINO POTOVANJE	22
	Naša usoda je v vaših rokah	25
	Slike Tjaše G.	28
9	DOGAJALO SE JE	29
	Moje potovanje v Združene Arabske Emirate	29
10	UTRINKI.....	32

UVODNIK

Drage bralke in dragi bralci!

III. gimnazija Maribor je šola, ki jo obiskuje veliko dijakov z različnimi interesi. Tu so športniki, glasbeniki, pisatelji in pesniki ter tisti, ki radi potujejo po svetu. Vse te trenutke in utrinke smo zbrali za vas. Uživajte ob branju ter se prepustite magični moči besed.

“Branje je za mišljenje kot telovadba za telo.” (Richard Steele)

Vaša novinarska ekipa

1 INTERVJU z ravnateljico Marijo Lešer

Že kar nekaj časa ste ravnateljica naše šole. Predvidevam, da tega dela ne opravljate od vsega začetka. Kako ste začeli svojo poklicno pot?

Januarja 2022 se je izteklo pet let mojega ravnateljstva, včasih smo tako rekli, da je za menoj prva petletka. Na tej šoli sem bila nekoč dijakinja, nato sem bila učiteljica, kar je bil najlepši čas mojega posla ter življenja in potem so me sodelavci pregovorili, da bi šli skupaj naprej na tak način, da bi jih vodila in to počnem zdaj res že peto leto.



Kako bi opisali svojo službo v nekaj besedah?

Moja služba je v eni besedni zvezi kar moja velika ljubezen, pa na nek način tudi odvisnost, ki ji je podrejeno čisto vse. Težko je govoriti o službi, šolo moraš imeti rad in majčkeno moraš biti tudi »prismukjen«, da zmoreš vse, kar ta, kako naj rečem, to ni poklic niti funkcija, skratka situacija zahteva.

Katero srednjo šolo ste obiskovali in profesorica česa ste?

Obiskovala sem III. gimnazijo Maribor, po poklicu sem profesorica slovenščine oziroma materinščine.

Se spomnite kakšne posebne dogodivščine še iz vaših šolskih let, ki se vam je prav posebej vtisnila v spomin?

Takih dogodivščin je bilo kar dosti. Ena takih, ki se mi bo za vedno vtisnila v spomin, je o bivšem ravnatelju te šole, gospodu Pasterju, ki je bil moj profesor zgodovine. Njegov odnos do žensk, sploh do klepetavih žensk, je bil precej, recimo temu, malo manj strpen, še posebej takrat, ko smo prišepetavale, ko so drugi bili vprašani. Kar nekaj ur, ko je spraševal, sem morala preživeti na hodniku, ker me je vrgel iz razreda. Skrivati sem se morala pred razrednikom, ki je šel mimo, saj v naših časih nisi mogel biti na hodniku, ko je potekal pouk. To je takšna, ki mi je za vedno ostala, jih pa je še seveda zelo veliko. Moji dve najboljši prijateljici sta še iz tistih časov, ko sem hodila sem v gimnazijo.

Kot ravnateljica ste zagotovo doživeli že kar nekaj sprememb na šoli. Kako se je življenje na šoli spremenilo od vsega začetka?

Naša šola je ena najstarejših v Sloveniji in ima dolgo ter bogato zgodovino, tako gimnazija kakor tudi program predšolske vzgoje. Na videz se sicer ne dogaja nič, stavba je več kot manj "kraljica mati" jaz rečem, čeprav skušamo seveda izboljšati bivalne pogoje za dijake. Veliko tega se je spremenilo, pa ne bom ravno rekla, da na boljše, mnogo je šlo tudi na slabše. Govorim o tem, kakšen je položaj trenutno, pa v svetu, pa kako je z vami mladimi, kaj je pred vami, kaj vas čaka in kako so stvari negotove. Verjamem pa v vas mlade, verjamem v naše dijake in verjamem v to, da se bo svet spet utiril, in da bo vse, kot mora biti. Kar se pa tiče majhnih

sprememb, ki jih kot ravnateljica skupaj s svojimi odličnimi učitelji uvajam, pa verjamem, da smo dobro na poti in da še lahko marsikaj dobrega za dijake storimo skupaj.

Kaj je vaša druga strast razen dela ravnateljice?

Moja druga strast je trenutno dve leti in nekaj mesecev star vnuk, ki je središče mojega in moževega življenja, pa naj mi hči ne zameri. Potem so pa tu seveda dolgi, dolgi sprehodi, na katerih sem sama s seboj, se pravi sem v najboljši družbi, da si sčistim možgane. Posebna sreča je, če ti sprehodi potekajo ob morju ter pa seveda branje knjig, v katerih je vedno vse prav.

Vas delo z mladimi osrečuje?

Zelo, najtežji trenutek mi je bil zadnja ura pouka, ko sem šla iz razreda in potem v pisarno, v kateri se midve sedaj pogovarjava. Največji kompliment mi je bil, ko so mi isti dijaki, s katerimi smo jokali ob mojem slovesu, prišli čez kakšnega pol leta povedat, da sicer so še vedno jezni name, da pa kaže, da bom v pisarni tudi vsaj za nekaj uporabna.

Katere vrednote Vas sicer vodijo v življenju, katerih načel se držite?

Moji starši so bili v vzgoji brezkompromisni in so na prvo mesto postavljali spoštovanje do vseh. Spoštovanje in vključevanje do vseh je tudi danes moja vrednota, po tem vrstnem redu moje vodilo in bom rekla, da če ne morem človeku pomagati, mu nikoli in nikdar ne bi škodovala. Zmeraj mislim prej na druge kot nase, ampak nazadnje je le velika radost v dajanju ne samo v prejemanju. Temeljne vrednote so zame spoštovanje, ljubezen do vseh živih bitij ter to, da druge poslušam. No, to se pa morem še sama malo naučiti, saj še vedno preveč govorim in premalo poslušam.

Hvala za Vaš čas. Še naprej vam želimo uspešno predvsem pa srčno vodenje naše Tretje.

Rasina Bajsič – predsednica dijaške skupnosti

Pretekla štiri leta sem svojo zgodbo pisala na Tretji, od tega dve leti tudi kot predsednica dijaške skupnosti. V veselje mi je bilo obiskovati to šolo, krojiti nova prijateljstva in utrjevati stare vezi. Kljub epidemiološkim zapletom smo uspeli uspešno sodelovati v okviru dijaške skupnosti in izpeljali projekte tudi na daljavo.

Kmalu našo šolo zapuščam z dvignjeno glavo in polnim srcem spominov ter komaj čakam, da vidim, kaj ima življenje pripravljeno zame v prihodnosti. Vse dobro na Tretji.



2 ŠPORT IN MI

Jaka Oberlajt – košarka

Sem Jaka Oberlajt, košarkar, dijak 3. letnika III. gimnazije Maribor. Košarka, koš, košarkarski čevlji, košarkarsko igrišče, dres, tekma, košarkarska igra. To so dnevno največkrat izgovorjene besede. Živim za košarko. To je moje sanjsko življenje pri 18. letih. Že od otroštva namreč diham za košarko in starša me večkrat opomnita, da sem se praktično rodil s košarkarsko žogo, saj se ne spomnim več, kdaj sem bil nazadnje brez nje. Na začetku sem igral tudi nogomet in rokomet ter se v osnovni šoli redno udeleževal na krosih, kjer sem bil večkratni prvak mariborske regije. Rad imam vse, kar je povezano s športom. Zelo rad igram košarko, debatiram o košarki, se družim s



košarkarji in sem na drugi strani čisto pravi najstnik. Od 10. leta sem igral za domači klub AKK Branik in v tem času dosegel kar nekaj uspehov. Pri 12. letih sem na dnevu slovenske košarke 2015 prejel na »All Stars tekmi«(U13) nagrado za najboljšega igralca. V naslednjem letu sem se uvrstil v reprezentanco Slovenije (beli - U14) in kot kapetan zaigral na mednarodnem turnirju Slovenian Ball. Leta 2019 pa sem prejel vabilo za šolanje na gimnaziji v ameriški zvezni državi Georgia. V Sloveniji sem takrat obiskoval II. gimnazijo Maribor (športni razred). Povabilu, da v Ameriki nadaljujem šolanje in igram košarko, se nisem mogel upreti. Do takrat pridobljeno znanje sem lahko nadgradil in imel priložnost doseči najboljše rezultate. Še pred odhodom v Ameriko, sem kot reprezentant Slovenije sodeloval na Evropskem prvenstvu (U16) v Udinah, in si nabiral športne izkušnje. Osvojili smo 10. mesto med evropsko kadetsko elito. V Ameriko sem odšel kot 16-letni fant in spoznal drugačno kulturo ljudi, način življenja in razmišljanja, šolski sistem. Začetki so bili težki. Živel sem v Campusu v Rabun Gap, kjer je bila tudi šola Rabun Gap Nacoochee school. Campus leži izven mesta in je od Atlante oddaljen dve uri vožnje. Nekaj težav sem imel na začetku z jezikom in navadami Američanov. Na srečo smo imeli vsak dan aktivnosti od jutra do večera, zato za domotožje ni bilo časa. Treninge smo imeli zjutraj in zvečer, vmes pa skupinsko učenje košarkarske ekipe v knjižnici. Tekme smo imeli med tednom in vikendom, na gostovanja pa smo se vozili s šolskim avtobusom (več kot tri ure v eno smer).

Šolski sistem je drugačen kot v Sloveniji. Ocene so od A+ do F. Veliko je bilo praktičnega dela in 2x tedensko se je cela šola zbrala v cerkvi. Med vikendi, ko nismo imeli tekem, smo lahko šli iz Campusa, ali pa na obisk k sošolcem, ki so živeli izven šole. Igral sem v košarkarski ekipi Rabun Gap ("sophomore – 2.letnik) in bil najmlajši član prve peterke. Sama košarka in način igranja je bil v Ameriki čisto drugačen kot v Evropi. Na srečo sem se hitro prilagodil in trener mi je omogočil veliko igralnega časa ter odločilne mete v zaključkih tekme. Šola je prvič v zgodovini postala prvak CAA konference. Uvrstili smo se tudi Elite 8 v NCISAA State Championship. Bil sem izbran v CAA All Conference team. Po počitnicah sem se avgusta 2020 vrnil v Ameriko, ampak zaradi Covida 19 in omejitev tudi na športnem področju, smo se s starši odločili, da se vrnem v Maribor. Tako sem šolanje nadaljeval na III. gimnaziji Maribor, in sicer v 2. letniku. Zamenjava šole sredi leta in covidne razmere mi niso omogočale obiska šolskih klopi, tako da sem svoje sošolce v "živo" spoznal komaj februarja 2021.

Obdobje v času »korone« je bilo zame eno težjih, saj so bili treningi in tekme skoraj onemogočeni, zato pa sem se toliko bolj razveselil, ko sem bil vpoklican v 3x3 reprezentanco (U18) za svetovno prvenstvo na Madžarskem. Tudi tukaj sem si nabral nekaj izkušenj. Na svetovnem prvenstvu smo prav tako osvojili 10. mesto. V sezoni 2021/22 sem prestopil v člansko ekipo Hopsi iz Polzele, ki igra v 1. SKL ligi, kjer pa se kot mladinec borim za čim večjo minutažo na igrišču. Če me kdaj trener postavi v stransko vlogo, me to še bolj motivira. Vsaka tekma je nov, svojstven izziv, cilj je vedno dinamika in zmaga. Sam sebe opisujem kot garača, vztrajneža, izredno motiviranega, tekmovalnega, kdaj pa tudi preveč samokritičnega, kar pa mi pri igri velikokrat koristi. »Sem za glavo nižji od drugih, imam le 185 centimetrov, tako da temu skušam prilagoditi svoj stil igranja košarke. Sebe bi opisal kot timskega igralca. V ekipi sem »play maker« oziroma organizator, ki skrbi za vodenje in motivacijo igralcev.

Lara Čas – veslanje

Sem Lara Čas, dijakinja 1. d razreda. Veslanje treniram v Veslaškem klubu Dravske elektrarne Maribor. Imam tri starejše brate, ki so veslanje trenirali že pred mano. Šport mi je bil všeč, zato sem šla po njihovih stopinjah. Začela sem z devetimi leti in sedaj treniram že šest let. Prva leta sem bila v mlajši skupini, kjer nismo veliko veslali, zadnja štiri leta pa veslanje treniram vsak dan in sem dosegla že veliko dobrih rezultatov. Trenutno spadam pod kategorijo mlajših mladink (u16). Moj najboljši dosežek je zmagala v



enojcu na mednarodni tekmi na Bledu in v Beljaku v Avstriji. Na zadnjem državnem prvenstvu (oktobra 2021) sem nastopala tudi v starejši kategoriji mladink in za las mi je ušlo tretje mesto. Letos se bom kot mlajša mladinka potegovala za uvrstitev v mladinsko reprezentanco in nastop na evropskem prvenstvu v Italiji. Če bom dovolj hitra, bom nastopila v kombinaciji z ostalimi slovenskimi veslačicami, ali pa bom veslala sama v enojcu.

Vsak dan treniramo dve uri: najprej se na kopnem ogrejemo in razgibamo, to traja okoli 20 min. Nato pripravimo čolne in gremo na vodo. Na vodi smo eno uro. Potem čolne pospravimo in gremo v telovadnico. Če je trening težji, v telovadnici naredimo kakšne lažje vaje, ali pa se samo raztegnemo.

Poleg veslanja sem od drugega do sedmega razreda obiskovala glasbeno šolo in igrala violino. Zelo rada tudi pečem, predvsem sladice, in sicer torte.

Karolina Zbičajnik – atletika

Sem dijakinja III. gimnazije Maribor in obiskujem 2. letnik športnega oddelka. Treniram atletiko, s katero se ukvarjam že devet let. V teku res uživam in z veseljem hodim na treninge, čeprav je večkrat tudi zelo naporno. Moji najboljši dosežki v zadnjem letu so, da sem postala Balkanska prvakinja na 400 m v kategoriji mlajših mladink in Balkanska podprvakinja na 400 m v kategoriji starejših mladink. V Tallinu sem poleti na Evropskem prvenstvu osvojila 18. mesto pri starejših mladinkah. Na ta rezultat sem še posebej ponosna, saj je bila to moja največja tekma do sedaj, tekmovala pa sem s tri leta starejšimi. V letu 2021 sem postala vice atletinja leta. Letos pa sem na Balkanskem prvenstvu za starejše mladinke postala Balkanska podprvakinja. Popravila pa sem tudi državni rekord na 400 m v dvorani. Letos imam že izpolnjeno normo na 400 m in 200 m za Evropsko prvenstvo, ki bo poleti potekalo v Jeruzalemu.



Nejc Bezjak – plavanje

Plavanje, vodni šport, ki na pogled ni tako težak. A vam lahko povem, da to ni niti blizu resnice. Mesece rednih treningov je potrebnih za rezultat, ki je desetinke hitrejši na naslednji tekmi. Mislite si, pa saj to ni tako težko!

Na teden imamo tri jutranje treninge. Budilka mi zvoni ob petih zjutraj, da lahko v Pristanu skočim v ledeno mrzlo vodo ob šestih. Vsak dan, takoj po pouku, strmim v črte na dnu bazena po dve uri in še več. Ko končam vodni trening, se odpravim še v fitnes. Ko zvečer prispem domov, mi kuža Delfi maha s svojim dolgim repom in kliče, da greva na sprehod. Po večerji se začnem pripravljati na pouk naslednji dan. To je moja rutina, krog življenja zame. Pri vsem tem mi pomagajo starši, ki mi stojijo ob strani in me spodbujajo.



3 PREŠERNOV NATEČAJ

Prešernove nagrade za slikanje

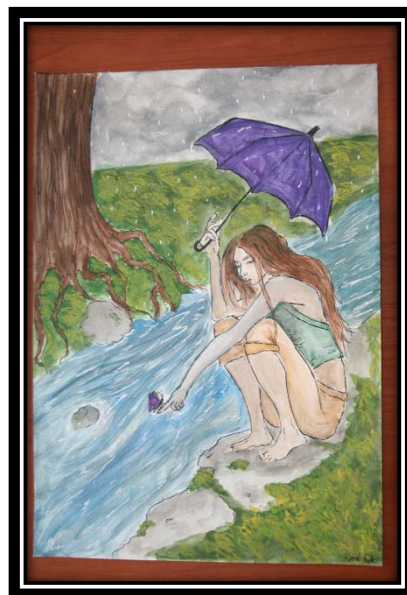
Lara Kronaveter, 3. a

Oddala je delo z ljubezensko tematiko. Prikazuje par na sprehodu ob obali. Slika, narejena v akrilni tehniki, je barvno izrazito ekspresivna z uporabljenim komplementarnim kontrastom med modro in oranžno barvo. Sicer pa kompozicijsko umirjena in uravnotežena. Sama je o svojem delu napisala: »Delo, ki sem ga naredila, se imenuje "Sand Love" ali tako imenovana "Peščena Ljubezen", saj slika predstavi par, ki se sprehaja po plaži ob sončnem zahodu, zajema žive, tople barve, ki naj bi predstavljale to njuno ljubezen, ime peščena pa se nanaša na plažo in njuno pot, ki za njima izginja, saj ljubezen lahko hitro izgine in zbledi zato moramo ceniti vsak trenutek, ki nam je dan. Tematika je tako ljubezenska, tehnika pa je slikanje z akrilnimi barvami.«



Špela Vuk, 3. av

Njeno delo prikazuje dekle ob potoku, z dežnikom in metuljem. Zanimiva je razgibana kompozicija, ki pa je vseeno uravnotežena. Celotna slika pa deluje lirično umirjeno. Ravno tako je zanimiva tehnika, saj je kombinirala jasno linijsko risbo z akvarelnimi barvami.



Prešernova pohvala



Manja Županič, 1. e

Pohvalo za svojo risbo s tematiko – Klic divjine pa dobi Manja Županič, ki je narisala rjovečega medveda. Izkazala je smisel za opazovanje in kar nekaj risarske spretnosti.

Prešernova nagrada za fotografijo

Lana Letnik, 1. a

Tudi Lana je izbrala tematiko z naslovom – Klic divjine. Na sedmih fotografijah se predstavi s tremi motivi: gorsko krajino, cvetovi sončnic in portretom mladenke v žitnem polju. Slednja fotografija je izredno zanimiva zaradi usklajenosti med zlato barvo žita in lasmi portretiranke. Sicer pa so fotografije barvno in kompozicijsko usklajene.



4 GLASBA

ALEKS FRAS

Sem Aleks Fras, dijak 4. letnika III. gimnazije Maribor. Že od malega me je navduševala glasba, zato sem se začel z njo tudi ukvarjati. Pri štirih letih sem se naučil igrati diatonično harmoniko, kasneje pa tudi kitaro in klavir. Svoje znanje sem nadgrajeval pri različnih glasbenih mentorjih. Skozi celotno osnovno šolo sem sodeloval v glasbenem bendu. Največ glasbenega znanja sem si pridobil v srednji šoli. Tretja ponuja odlične možnosti in daje mnogo priložnosti za izpopolnjevanje in napredovanje predvsem na glasbenem področju, za kar sem tudi zelo hvaležen, saj sem ravno preko odličnih mentorjev, kot so Žan Hauptman, Vid Turica, Urška Supej ter drugi, zelo napredoval in spoznal veliko odličnih glasbenikov. Po končani srednji šoli si želim še bolj napredovati, osebno zrasti ter si ustvariti uspešno glasbeno kariero. Mislim, da lahko vsak uresniči svoje želje in ambicije, ampak le, če za to trdo dela, sprejema nova znanja in nasvete ter se preko njih izboljšuje in napreduje.



STELA TAVŽELJ

Sem Stela Tavželj, moje umetniško ime je Stela Sofia. Stara sem 16 let, imam enega brata in živim v Sveti Trojici. Glasba me spremlja že od malih nog, natančneje od osmega leta; takrat sem pričela s prvimi vajami solo petja. Igram tudi klavir in ukulele. Petje pa ni moja edina velika strast, saj zelo rada plešem. Glasba mi je bila vedno sprostitev, kajti z njo se lahko tudi izpovem. Sama ideja za prijavo na Emo je prišla spontano. Ravno smo ustvarili album in mislila sem, da bi bila to zelo dobra odskočna deska, da si razširim krog prepoznavnosti in pokažem svoje komade širši publiki. To je bila nora in nepozabna izkušnja. Spoznala sem veliko novih ljudi ter prijateljev, s katerimi sem še zdaj v stiku. V letu 2022 načrtujem mnogo projektov. Lani sva s producentom Žanom Serčičem posnela moj prvi album, ki nosi naslov Sita sem. V tem letu nameravam izdati še najmanj dve pesmi.



5 PROJEKTI



Dijaki 3. bv so pri uri slovenščine ustvarjali KONSE.



6 EKOBRANJE ZA EKOŽIVLJENJE

Tudi v letošnjem šolskem letu (2021/2022) smo na III. gimnaziji Maribor brali knjige z dijaki 3. bv, 1. d in 1. e oddelka. Branje nudi veliko možnosti za kreativnost. Je ena od poti za vzpodbujanje dijakov k branju literature z ekološko tematiko in s tem vsaj malo prispeva k razvoju okoljskega izobraževanja, ki ga je premalo v vseh šolah. Tega se zavedajo predvsem bodoče vzgojiteljice, ki bodo otroke že vzgajale v ekološkem duhu ravno s tem, da jim bodo približale to tematiko skozi knjige. Pridobljeno znanje pa pomaga, da otroci bolje razumejo svet, v katerem živijo.

Branje knjig je zelo pomembno za človeka, saj s tem razširi svoj besedni zaklad, poveča koncentracijo, spodbuja domišljijo ter razmišljanje o prebranem in že lahko deluje v eko duhu. Knjige imajo moč, da spremenijo življenje. Dijaki so si izbrali knjigo ter jo predstavili pred razredom. Ob teh predstavitvah smo se pogovarjali o problemih, ki so povezani z naravo in življenjem.



7 KNJIGOBEŽNICA

V okviru tedna vseživljenjskega učenja je 10. maja 2022 na šoli zaživela KNJIGOBEŽNICA – polica za javno izmenjavo knjig. Vsak jih lahko odda ali vzame in tako krožijo, z njimi pa se širi bralna kultura ter vzpodbuja pozitiven odnos do pisane besede. Na Gosposvetski 4 jo najdete v 1. nadstropju pred šolsko knjižnico, na Smetanovi pa v 1. nadstropju pred zbornico. V prvem tednu se je »zamenjala« večina knjig.

Sledimo motu III. gimnazije »Ne za šolo, za življenje se učimo«, zato želimo, da ostane KNJIGOBEŽNICA stalnica na naši šoli.



8 LITERARNO USTVARJANJE

*Oni svet krvava
reka smrti.*

*Objokani obrazi
so potrti.*

*Sam sebe vidi v reki,
v reki smrti.*

Ljudi na tisoče.

Zdaj mrtvi.

*Stoletja minevajo
v reki smrti.*

*Z zlatom se pokrivajo
zdaj mrtvi.*

*Tiho bo, ko pride ona,
tista dama,
odpelje te sama.*

*Tista dama
pade dol glava.*

Reka krvava.

Pokrajina zelena.

Ne razpadaj.

*(Vse je ekstaza, ekstaza
smrti)*

Gospod hodi

brez obraza

proti meni.

Evropa razpada.

Toliko vprašanj,

kaj je ekstaza?

Doživetje mraza?

Vloženega časa?

Vse je ekstaza.

Od Zmage do Poraza.

Pranje možganov

Je ekstaza.

Zakaj iščeš to pot,

Ki jo hočeš izbrati.

Zgorel boš v mukah

kot tvoja mati.

Gozdovi in narave

človeka premagaj.

Zakaj išče to pot,

Ki jo hočeš izbrati

*(Vse je ekstaza, ekstaza
smrti)*

Zaprte misli v zanki.

Smrt prevlada.

Usodi nasprotovati,

kličeš vraga.

Dvignite svoje čaše!

Smrt prevlada.

To, kar vidiš, ni resnica.

Odmisli iluzije.

Jutro oznanja,

kri lije in lije.

Morja reke ter jezera

vso kri se spije.

Dokler ne umremo,

večni je sijaj.

*Z rožicami postlana,
Topla posteljica.
Opoldne odbije,
zmučen vstanem
kljub mislim utopije.*

*Mrzlo zapiha v tišini doline.
Vse rosnate rože so se prebudile,
sonce že vzšlo.
Že sije in sije.*

*Veter prinaša
tiste novice,
dobre ter slabe,
mrzle in tople,*

Jaka Filipič, 4. a

*temne ter svetle
Narave svetleče.*

*Kaplje kot solze
lesketajo se v žarkih.
Modro nebo
kot v sanjah.
Naporno telo
spet je utrujeno.*

*Korak za korakom
težje postopa,
skrbi zakrivam,
kljub mislim utopije.*

TEBI

*Tebi tukaj zdaj popisujem,
v stihih moja čustva opisujem,
ker ti priznam, da te ljubim,
svojo večnost ti obljubim.*

*Ko padla sem v strahoten kraj,
rešil si me in popeljal v raj
z enim pogledom v moje oči,
vse slabo razblinil si mi.*

Ana Panič, 1. e

KRIVDA

*Krivda in napake storjene,
počutim se težkega s krivdo.
Jaz sem bil tisti, ki lagal se je,
jaz bil tisti, ki odprl vsa vrata in okna
žalosti in sovraštva.*

*Lažnivec bil sem, lagal sem ti,
vendar obljube lažje reči kot storiti.
Nikoli oprostiti,
ta moja obljuba sedaj visi.*

Enej Ibrahimović, 1. a

SONET

*O, Prešeren, zgledaš zelo zmeden,
le katera tebi to je storila?
Ob meni ne boš več tako žalosten,
izgledaš, kot da ti je vrat zavila.
Ti je to storila mogoče Urška,
mogoče te je ranila Barbara?
Potem predlagam, da greva po kužka,
da začneš spet igrati kot kitara.
Od zmeraj si naš najslavnejši pesnik,
zato vrni se ti zdaj k poeziji,
ker ti naše poezije si svetnik.
Slava, namenjena pameti tvoji -
ne bodi sam svoje norosti jetnik.
Tvoje pesmi milina duši moji.*

F. P. , 1. š



VODA

*Voda naše je zlato,
brez katere življenja ne bi bilo.
Pravica, ki pripada vsem,
glede tega ne sme biti dilem.
Vsak jo potrebuje,
da svoje potrebe zadostuje.
Za življenje je pomembna,
brez nje naša mačka bila bi žejna.
Potoki, morja, oceani
zakladi, ki ne najdeš jih v savani.
Šumi, zvoki, ki nastajajo,
prav vsakega uspavajo.
Kjer jih ni,
življenje kar molči.*

Vanessa Tič, 1. d

VODA IN MI

*Bil nekoč je svet,
v katerem bilo tako brezskrbno je živet'.*

*Za vodó ljudje se niso bali,
kaj jih čaka, niso znali.*

*V svetu pa je slika danes druga;
vedno bolj je namreč suha struga.*

*To, da suša nam je za petami,
nakopali smo si čisto sami.*

*Vir življenja počasi pojenja,
za okolje je le malokomu mar.*

*Težka doba se pričinja,
voda je res velik dar.*

Tia Žavcer, 1. e

AQINO POTOVANJE

Nekoč je živela dežna kaplja Aqua. Živela je v oblaku, ki je lebdel nad Zemljo. Vse kapljice na njem, tudi Aqua, so spoznavale Zemljo in vse njene lepote ter ugotovile, da čeprav je Zemlja le en planet, niso vsa območja na njej enaka; to se jim je zdelo skrajno nenavadno, zato so za odgovor vprašale starega znanca Oblaka: «Ali se ti ne zdi čudno, da je na tem planetu toliko raznovrstnih pokrajin?». Oblak pa jim je odgovoril: «Tudi sam sem to opazil. Na eni strani suša, drugod pa lahko vidiš le vodo okoli sebe. Ponekod so drevesa, drugod pa samo suha zemlja ali pa kamen. Tudi živali se po pokrajinah razlikujejo. Zdi se mi prav nenavadno, da je to samo en planet.» Aqua pa mu je odgovorila: «Res je, sama še sicer o tem tako nisem razmišljala, vendar se mi zdi prav zanimivo. Predlagala bi, da še malo potujemo okoli Zemlje in ugotovimo, kaj se v resnici dogaja!» Vse kaplje in Oblak so se strinjali ter se odpravili na pot okoli sveta. Lebdeli so čez ta zelen planet in razmišljali, v čem je Zemljina skrivnost. Opazovali so tropske gozdove in njim prav nasprotno puščave. Opazovali so morja in oceane, ki se zlivajo s celinami. Opazovali so živali in ugotovili, kako se živali med seboj razlikujejo; ene imajo dlako, spet druge ne, nekatere imajo krila, druge pa noge, ... Tako so lebdeli in bili vse višje, Zemlja je postajala čedalje manjša. Opazili so, da kjer so oblaki, tečejo reke, nastajajo jezera, zemlja je temnejše barve in zaščitena z bujnim rastjem. Na tistih območjih, kjer pa teh oblakov ni, pa so le puščave, s suho zemljo, rastlin ni, pa tudi živali je malo. Tako se je Oblak spomnil: «Kaj če smo krivi mi, oblaki? Kjer smo, je Zemlja lepša, ljudje in živali živijo boljše življenje. Kjer nas ni, pa je vse izsušeno, živali ni kaj dosti in ljudje zaradi pomanjkanja hrane trpijo.» Kaplje pa so mu odvrnile: «Potem smo krive tudi me, saj padamo samo na tista območja, kjer je bujno rastje, ga zalivamo in ohranjamo pri življenju, za ostala območja pa ne skrbimo in pride do suše.» Aqua, ki je bila zelo inovativna kapljica, je začela razmišljati o rešitvah ter o stvareh, ki so privedle do razlik na tem »zelenem planetu«. Spomnila se je, da bo do odgovorov prišla najlažje, če pade na Zemljo in sama razišče to uganko. Poslovala se je od svojih rojakinj in od dobrega Oblaka ter začela svoje potovanje. Vse se je začelo na območju Ekvatorja, kjer je bil velik deževni gozd. Ugotovila je, da se tako imenuje, ker tam vedno dežuje. Drevesa, trave in praproti so bili zelo visoki in bujni, sončna svetloba do tal sploh ni prišla, kar je pomenilo, da se je v tistem trenutku za vedno poslovila od svojih prijateljic, saj jih nikoli več ne bo videla. Ugotovila je, da tu vode ne primanjkuje, vendar je le v obliki rek, kar pomeni, da vsi ljudje, ki živijo na tem območju, niso preskrbljeni z zadovoljivo količino pitne vode. Odšla je proti severu do največje puščave na planetu. Imenuje se Sahara. Na tem območju je bilo tako vroče, da je še sama skoraj izparela. V teh državah so ljudje še v večjih težavah, ki so povezane z vodo in

posledično tudi s hrano, ker tu zelo redko dežuje. Postala je utrujena in odločila se je, da si bo odpočila v bližnji oazi. Srečala je želvo, ki je prepotovala že ves svet in je bila pravi naslov za vprašanja. Aqua jo je povprašala o življenju po svetu. Želva ji je povedala svojo zgodbo. »Ko sem bila še mlada, sem živela ob veliki mlakuži, ljudje jo imenujejo morje, ki je slana. Ko to slišiš, se ti zdi, da ljudje na tem območju ne doživljajo pomanjkanja vode, so srečni in je imajo na pretek. Vendar za nekatere države to ne drži, saj ta voda ni pitna, vsebuje preveč soli in je živa bitja ne morejo uporabljati. Morje prekriva dve tretjini planeta, jezer in rek pa je premalo. Takšno je vsaj moje mnenje, saj bi lahko ljudje to vodo pili, jo uporabljali za zalivanje, umivanje, ... Bolj razvite države, v katere sem se zaradi boljšega življenja s svojo družino tudi preselila, porabljajo pitno vodo za namakanje, industrijo, tovarne, urbanizacijo in tako je za revne države začne primanjkovati. Pomemben razlog za pomanjkanje vode je namakanje, saj se ljudje ne zavedajo, da kar 70 % vode pri zalivanju oziroma namakanju izhlapi in sploh ne učinkuje na rastline. Obdelovalne površine se vsako leto širijo in povzročajo, da vsako leto za žejo trpi več svetovne civilizacije.« Aqua je zanimalo, kako bi lahko ta problem odpravili. Želva ji je povedala, da te težave ne more odpraviti posameznik, ampak morajo bitja po svetu združiti moči. Ljudje morajo bolj racionalno uporabljati vodo in tudi deževnico, ki se naravno obnavlja. »Ampak ne misli, da so glavni krivci razvite države, za sušo se skriva še marsikaj. Krivo je tudi poslabšanje kakovosti pitne vode po svetu, ki je ključ do dobrega zdravja in pravilne prehrane. To pa se dogaja zato, ker so v mnogih državah podzemne vode preobremenjene s pesticidi iz kmetijstva in drugimi strupenimi ter škodljivimi sredstvi. Vse to je privedlo do pomanjkanja vode v vseh državah, kar je še najbolj vidno v poletnih mesecih. Na zemlji je le 3 % pitne vode. Če pa te tri odstotke razširiva na celoto, pa lahko rečeva, da je 70 % te pitne vode v obliki ledu. Ta se zaradi globalnega segrevanja, za katerega pa je kriv predvsem človek, topi in se meša s slano vodo iz oceanov in tako postane praktično neuporabna. Ostalih 30 % pitne vode pa najdemo v obliki vlage na Zemlji, ali pa se pretaka po podtalnicah, ki pa so v današnjih časih onesnažene. Tako pridemo do zaključka, da je človeku in živim bitjem na voljo manj kot 1 % pitne vode. Na Zemlji so vodni viri neenakomerno porazdeljeni in čista pitna voda je danes že redkost. «»Oooooooh , kako grozno je to slišati, to torej pomeni, da si ljudje sami sebi uničujejo življenja s tem, da onesnažujejo pitno vodo?«. Želva je odgovorila: «Prav imaš, ljudje sami sebi otežujejo življenje, hkrati pa ga uničujejo tudi vsem ostalim živim bitjem.« »Kako bi lahko rešili to težavo,« je vprašala Aqua. »Začeti moramo s tem, da si pitno vodo po svetu pravično porazdelimo. Številne raziskave so pokazale, da če bi se cene vode dvignile, bi se zmanjšalo onesnaževanje, saj bi ljudje vodo začeli bolj ceniti. Vendar pa povišanje cen predstavlja tudi težavo, sploh za revne. Kmetje bi za namakanje morali plačevati

davek, kar pa spet privede do težav, saj bi se vsi kmetijski izdelki podražili. Tako mislim, da čeprav obstaja veliko rešitev o tem, kako rešiti težave s pitno vodo, se meni osebno zdi najpametnejša odločitev in rešitev, da ljudje stopimo skupaj. ker bi vsi morali biti preskrbljeni z vodo, saj je to osnovna stvar za življenje. Prav tako se mi zdi pametno, da prenehamo z uporabo pesticidov in kemikalij v kmetijstvu, ker s tem samo uničujemo kakovost zemlje in vode. Tako se mi ti dve rešitvi za začetek zdita najbolj smiselni in primerni.« » Strinjam se s tabo. Če bi ljudje ravnali prav, na svetu ne bi bilo toliko slabega. Bili bi veliko srečnejši in na koncu bi ugotovili, da jih je ta na prvi pogled nerešljiva uganka pravzaprav povezala. «Tako je kapljica Aqua ugotovila, da je za razlike po svetu kriva voda oziroma ljudje, ki ne znajo delati z vodo. Odločila se je, da bo sama začela z reševanjem sveta. Poslovala se je od dobre želve in odšla v daljno puščavo, kjer je izginila v pesek. Na tem mestu je nastala oaza, ki živa bitja spominja na Aquino potovanje in reševanje sveta, saj so vsi slišali njeno zgodbo. Kaj pa se je zgodilo z želvo, pa ne ve nihče, morda je šla znova raziskovat svet.

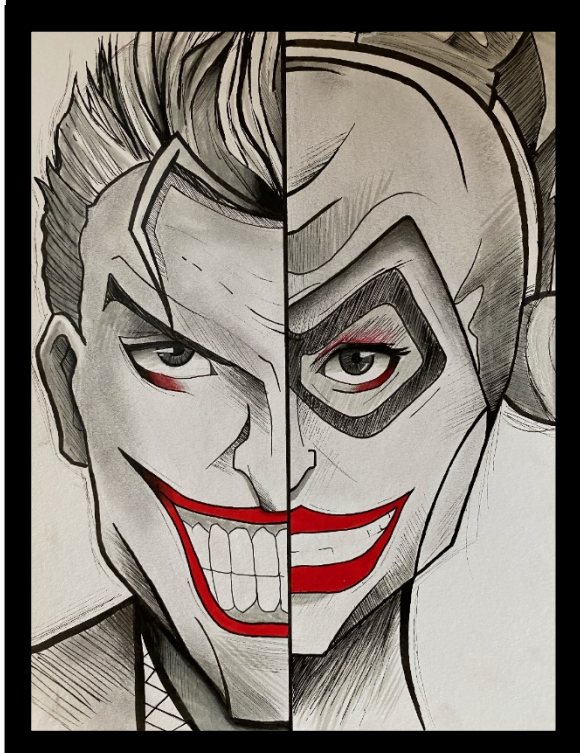
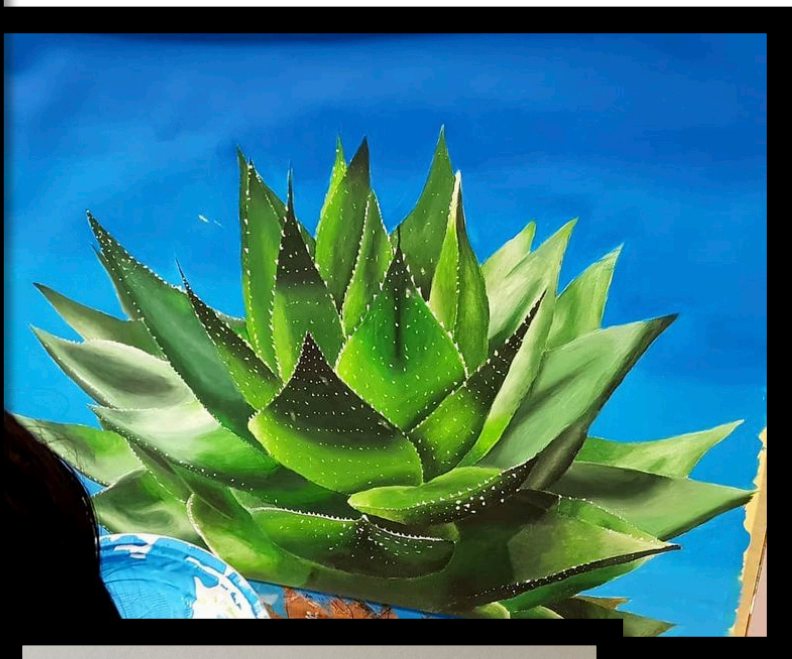
Nisa Pešak, 1. e

Naša usoda je v vaših rokah

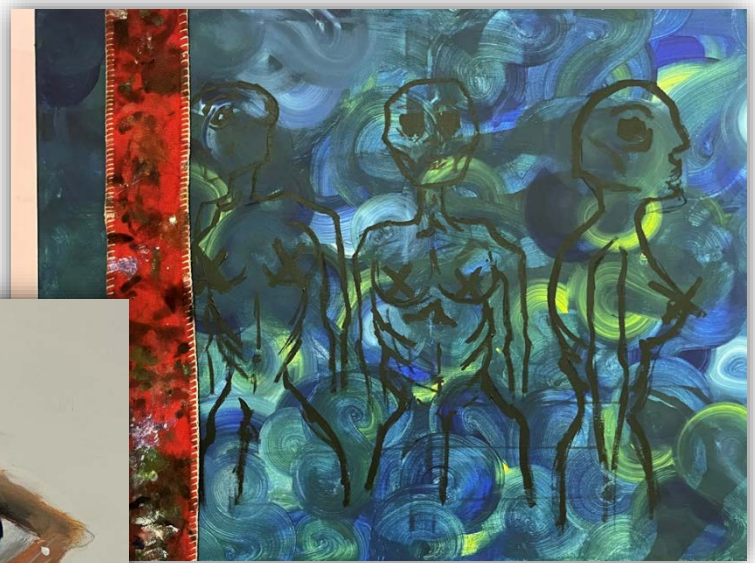
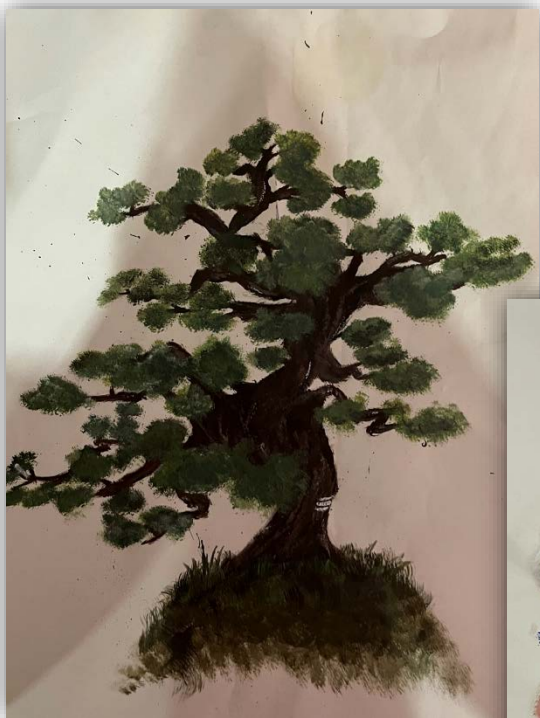
Živim na obrobju gozda. Verjetno se sprašujete, kdo sem. Ne, nisem človek; sem mlado drevesce, ki raste samo, brez družine. Vsak dan opazujem ljudi, njihovo brezvestno ravnanje, in vsak dan bolj me je groza, kam bo to pripeljalo. Kljub svoji mladosti se zavedam posledic izpušnih plinov njihovih avtomobilov, odvrženih odpadkov ... In da ne začnem govoriti o stavbah, ki nam jemljejo življenjski prostor! Povedala vam bom svojo zgodbo, kako sem se srečala z njimi in kaj so mi storili. Nekega pomladnega dne sva imeli z babico svoj dnevni pogovor. Velikokrat se pogovarjava, kako je bilo, ko je bila še drevesce, kako so nas ljudje spoštovali in se zavzemali za nas. »To so bili za nas zlati časi. Sedaj pa samo kujejo dobiček, načrtujejo, kako bi nas posekali, da bi zgradili nakupovalne centre ...« Nenadoma je hrup preglasil najin pogovor, prihajal je vse bliže in bliže. Motorji tovornjakov so ugasnili. Preplašeno sem gledala v smer, od koder je prej prihajal hrup. Slišala sem šelestenje listja in pokanje suhih vejic ... in že so bili pred nama – gozdarji z motornimi žagami. Babica mi je zašepetala, naj bom mirna. Prisluhnila sem njihovemu pogovoru in se zgrozila ob ugotovitvi, kaj nameravajo. Razporejali so, kateri del gozda bo kdo posekal ... Ob teh besedah nisem mogla zadržati solz. Žage so zabrnele ... Hotela sem se stisniti k babici, a je ob njej že stal možak s smrtonosnim orodjem in si ogledoval, kje naj zarezje. Drevesa so začela padati. Najprej so požagali dedka, nato je padel oče, za njim v solzah moja mama in na koncu ... O joj, čisto ob meni se je zgrudila moja babica! Pripeli so jih z verigami in jih odvedli stran, tam so jih razžagali na manjše kose, naložili na tovornjake in odpeljali. Ti trenutki so bili najbolj grozni trenutki v mojem mladem življenju in ne morem si predstavljati, da bi obstajalo še kaj hujšega. Z lastnimi očmi sem morala gledati, kako so pomorili mojo družino! Ostala sem sama, daleč naokrog ni bilo nikogar. Začelo se je mračiti. Preplašena sem se ozirala okrog sebe, solze pa so tekle in tekle, moja bolečina se je razlivala skozi glasen jok in besede bolečine. »Eej, je kdo tukaj?« je glasen klic preglasil moj jok. Slišala sem odmev. Vseeno mi je bilo, če me kdo sliši jokati. Tudi če odkrijejo, da drevesa govorimo, me ni več skrbelo. Izgubila sem družino, kaj sploh še lahko izgubim? Nenadoma zagledam pred seboj dečka, ki vame upira svoje začudene oči. Vpraša me: »Si v redu?« In takoj zatem: »Govoriš? Saj sem vedel, tudi vi čutite, tudi vi lahko izražate svoja čustva!« Pritrdila sem mu in mu povedala vse o tem, kaj strašnega se mi je zgodilo. »Nekdo je naročil, naj posekajo naš gozd, da bodo na tem mestu lahko zgradili razkošna stanovanja,« sem mu potožila. »Prav danes so začeli in med prvimi so vzeli življenje moji družini. Je bilo res potrebno? Mar nimajo že dovolj razkošja? Se ne zavedajo, da s tem škodujejo tudi sebi in svojim potomcem? Kakšen zrak bodo vdihovali brez nas? Kam bodo

vodili svoje otroke in hišne ljubljence na sprehode, kje nabirali kostanj in gobe ...?« Dečku so se ulile solze. Med jokom je govoril, da si ne more predstavljati življenja brez svoje družine. Povedala sem mu, da tudi jaz ne in da ne vem, kaj bom naredila. Takoj se mi je ponudil, da bo on skrbel zame in da bo odslej on moja družina. Ob teh besedah se je moje ledeno srce otoplilo. Bila je že trda tema in deček se je moral posloviti. Preden je odšel, je obljubil, da naslednji dan zopet pride. In res, zgodaj zjutraj je bil že pri meni in tako je bilo vsak naslednji dan. Ta deček je res nekaj posebnega. Če bi bilo na svetu veliko takih ljudi, se ne bi bilo treba bati prihodnosti. Res je, izgubila sem družino, vendar sem dobila prijatelja, ki me razume, človeka, ki mu je mar za prihodnost. Tukaj se moja zgodba konča. Lepo bi bilo, če bi imela srečen konec, vendar ni tako. Naša skupna usod je v vaših rokah

Neja B. in njeno ustvarjanje



Slike Tjaše G.



9 DOGAJALO SE JE

Moje potovanje v Združene Arabske Emirate

V Združene Arabske Emirate spada 7 držav. Abu Dhabi je največja država, sledijo Dubai, Sharjah, Ajman, Ras al-Khaimah, Umm al-Qaiwain in Fujairah. 28. februarja 2022 smo se odpravili na letališče v Zagreb. Na letališču v Dubaju (DXB) smo pristali ob 23. 00, ker je časovna razlika tri ure.

1. marca smo si ogledali nov del Dubaja, in sicer Marino, nato smo se z avtobusom odpeljali na njihovo najbolj znano plažo – Jumeirah beach. Na drugi strani morja je hotel Atlantis, do katerega se lahko zapelješ z ladjico, tramvajem ali pristaneš s helikopterjem. Naslednja destinacija je bil Al Sufouh First, s katerega smo imeli pogled na Burj Al Arab. Po kratkem postanku smo se odpeljali do Dubai Malla, ki je povezan z najvišjim nebotačnik v Dubaju, Burj Khalifo. Na nebotačnik smo se tudi povzpeli. Nanj prideš z dvigalom, ki prevozi 124 nadstropij v eni minuti. Z njega je razgled na celotno mesto. Graditi so ga začeli leta 2004 in ga odprli leta 2010. Je najvišja zgradba na svetu. Dubai Mall ima 4 nadstropja in več kot 1200 trgovin. V tem trgovskem centru je največji akvarij na svetu. Sprehodili smo se skozi tunel in opazovali ribe, morske liste, morske pse ter na koncu še pingvine. V Mallu je povezava z metrojem, s katerim smo prišli do hotela. V Dubaju imajo posebno pravilo, in sicer v prve vagonu so lahko samo ženske, na ostalih vagonih so lahko moški in ženske skupaj. Zadnji vagon je prvorazredni oz. VIP vagon. Metro vozi vsaki dve minuti in je vedno poln.

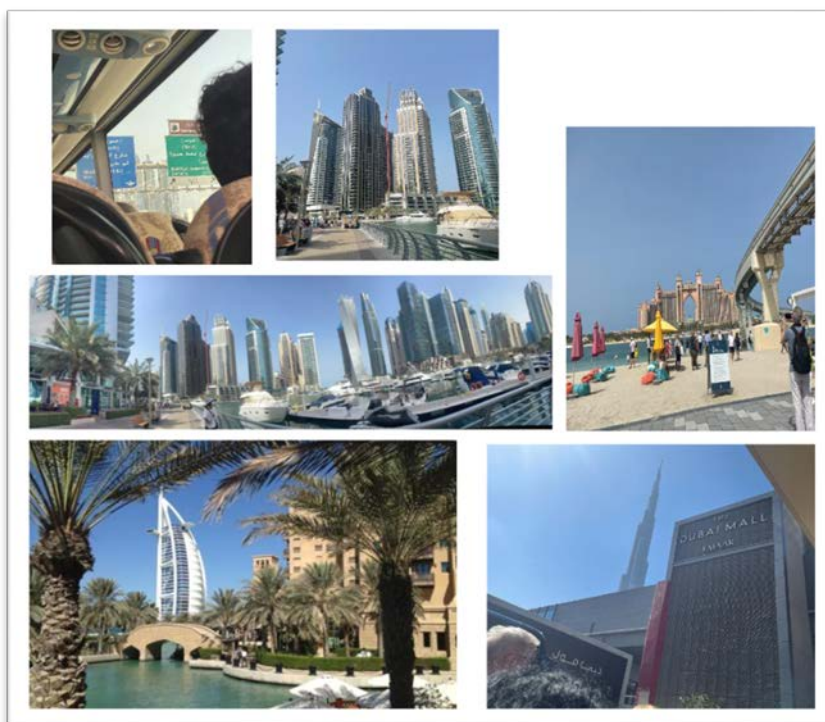
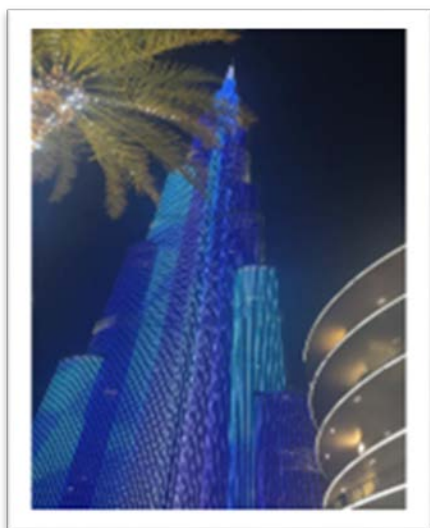
2. marca smo si ogledali stari del Dubaja in njegove znamenitosti. Začeli smo pri Dubai Creeku, to je ozek morski zaliv, ob katerem so se naselili prvi prebivalci Dubaja. V mirnem zalivu so lahko varno zasidrali svoje ladje, lovili ribe in iskali bisere – dokler jih v tridesetih letih dvajsetega stoletja niso začeli umetno gojiti. Naslednji postanek je bila Bastakiya. To je ena izmed najstarejših četrti Dubaja in leži na zahodni strani ozkega morskega zaliva Dubai Creek. Za Bastakiyo so značilne tradicionalne arabske hiše, ograjene z visokimi kamnitimi zidovi, ki so nekoč varovali zasebnost bogatih arabskih stanovalcev. V Bastakiyi, natančneje v trdnjavi Al Fahidi, stoji najpomembnejši muzej v Dubaju, v katerem je predstavljen tradicionalni način življenja, razstavljene so starine z območja Dubaja in afriških ter azijskih držav. Nato smo z abro (lesen 10-sedežni čoln) prečkali Dubai Creek, da smo prišli na drugo stran reke in odšli na tržnico, kjer so prodajali začimbe. To je bil svet čudovitih barv in vonjav.

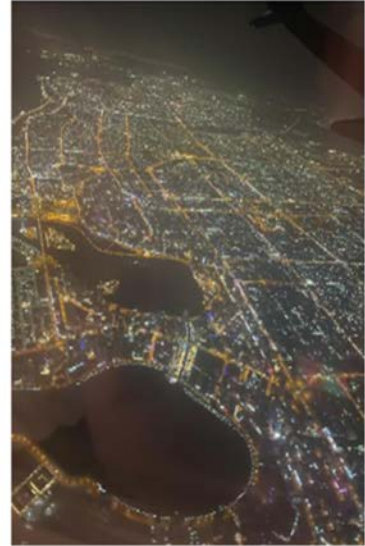
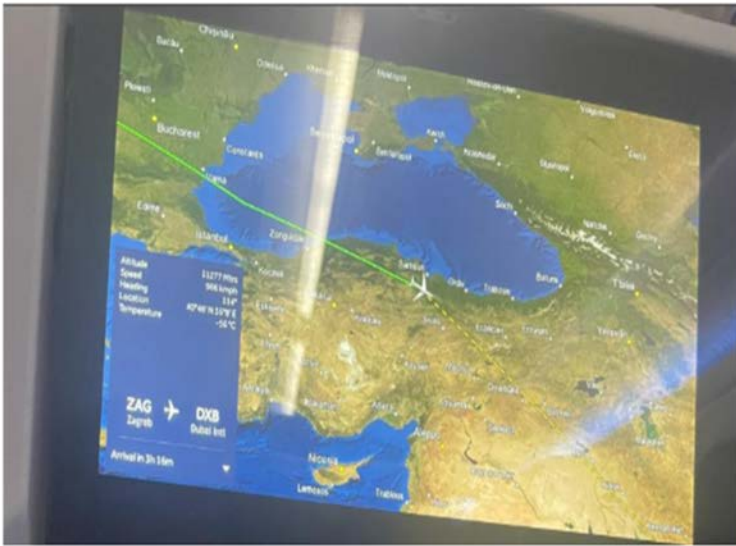
3. marca smo odšli v drugi največji emirat, in sicer v Sarjah. To je najstrožji emirat glede alkohola. Nikjer ga ne moreš kupiti. Za Sarjah je značilno, da je »University city«, torej mesto univerz. Skozi mesto vodi cesta dolga 2 km in na vsaki strani se vrstijo univerze, na katerih študirajo samo najboljši študenti na svetu. Ti so večinoma tujci. Šolanje je treba plačati. V mestu živi okoli 150 000 študentov. Vse univerze so po spolu ločene. Naloga študentov je, da samo študirajo, nihče ne sme ob študiju opravljati službe. Če dobiš štipendijo, moraš imeti uspeh nad 70 %, če ne, jo moraš vrniti. Če ne dosegaš uspeha, dobiš enkrat letno karto za letalo, da greš domov. V samem mestu imajo trgovine, saj študenti ne zapuščajo Sarjaha. Po ogledu univerz smo odšli na tržnico Al Jubail. Kasneje smo se sprehodili še po samem mestu. Zvečer, ko smo prišli v Dubaj, smo šli na krajše križarjenje, na katerem smo si še z morja ogledovali mesto, stavbe, mostove, ...

4. marca smo odšli na ogled razstave EXPO. Tokrat je bil naš prevoz do razstavišča tramvaj. Prva država, ki smo si jo ogledali in odšli na predstavitev, je bila Slovenija. Na EXPU se je predstavilo 192 držav. Razstava je trajala do 31.marca 2022. Ko smo si pogledali, kar nas je zanimalo, smo odšli na tramvaj do Malla of emirates. V Mallu je ogromno trgovin, posebnost pa je, da so umetno naredili smučišče. Je v dvorani, ki je ohlajena na -2°C. Za njih je to velika razlika, saj je čez dan okoli 32 °C. Utrujeni smo se vrnili nazaj v hotel.

5. marca smo poleteli nazaj na zagrebško letališče. To je bilo čudovito in nepozabno potovanje.

Lorena Horvat, 1.e





10 UTRINKI

